

॥ १५ ॥ १६ ॥ १७ ॥ १८ ॥ १९ ॥ २० ॥ सारसाः लक्ष्मणा इति पाठे सारस्यः ॥ २१ ॥ २२ ॥ २३ ॥ २४ ॥ २५ ॥ २६ ॥ २७ ॥ २८ ॥ २९ ॥ अंतनाशं निवातक
ततो मायाश्च ताः सर्वा निवातकवचांश्च तान् ॥ तेवज्जचोदिता बाणावज्जभूताः समाविशन् ॥ १५ ॥ तेवज्जवेगविहता दानवाः पर्वतोपमाः ॥ इतरेतरमाश्लिष्य
न्यपतन्त्यथिवीतले ॥ १६ ॥ अंतर्भूमौ च ये गृह्णन् दानवारथवाजिनः ॥ अनुप्रविश्य तान् बाणाः प्राहिण्वन्यमसादनं ॥ १७ ॥ हतौ निवातकचैर्निरस्त्रैः पर्वतोपमैः ॥
समाच्छाद्य तद्देशः सविक्कीर्णैरिव पर्वतैः ॥ १८ ॥ नहयानां क्षतिः काचिन्नरथस्य न मातलेः ॥ ममचाहस्यत तदा तदद्भुतमिवाभवत् ॥ १९ ॥ ततो मां प्रहसन् राज
न्मातलिः प्रत्यभाषत ॥ नैतदर्जुनदेवेषु त्वयि वीर्यं यदीक्ष्यते ॥ २० ॥ हतेषु सुरसंघेषु दारास्तेषां तु सर्वशः ॥ प्राक्रोशन्नगरे तस्मिन् यथा शरदिसारसाः ॥ २१ ॥ त
तो मातलिना सार्धं महत्तुरमभ्ययां ॥ त्रासयन्नरथघोषेण निवातकवचस्त्रियः ॥ २२ ॥ तान्दृष्ट्वा दशसाहस्रान्मयूरसदृशान् हयान् ॥ रथंचरविसंकाशं प्राद्रवन् गण
शः स्त्रियः ॥ २३ ॥ ताभिराभरणैः शब्दस्त्रासिताभिः समीरितः ॥ शिलानामिव शैलेषु पतंतीनामभूत्तदा ॥ २४ ॥ वित्रस्ता दैत्यनार्यस्ताः स्वानिवेश्मान्यथाविश
न् ॥ बहुरत्नविचित्राणि शातकुंभमयानि च ॥ २५ ॥ तदद्भुताकारमहं ह्रस्वानगरमुत्तमं ॥ विशिष्टं देवनगरादद्भुतं मातलि ततः ॥ २६ ॥ इदमेवं विधं कस्माद्देवा
सुराः ॥ २७ ॥ तपस्तप्त्वा महत्तीव्रं प्रसाद्य च पितामहं ॥ इदं वृत्तं निवासाय देवेभ्यश्चाभयं युधि ॥ २८ ॥ ततः शक्रेण भगवान्स्वयं भूरिति चोदितः ॥ विधत्तां भग
वानंतमाल्मनोहितकाम्यया ॥ २९ ॥ तत उक्तो भगवता दिष्टमन्त्रेति भारत ॥ भविता तस्त्वमप्येषां देहेनान्येन शत्रुहन् ॥ ३० ॥ तत एषां वधार्थाय शक्रो ह्यणिददौ
तव ॥ न हि शक्या सुरैर्हेतुं य एते निहतास्त्वया ॥ ३१ ॥ कालस्य परिणामे न ततस्त्वमिह भारत ॥ एषां मंतकरः प्राप्तस्तत्त्वया च कृतं तथा ॥ ३२ ॥ दानवानां विनाशाय
अस्त्राणां परमं बलं ॥ ग्राहितस्त्वं महेंद्रेण पुरुषेन्द्र तदुत्तमं ॥ ३३ ॥ अर्जुन उवाच ततः प्रशाम्य नगरं दानवांश्च निहत्य तान् ॥ पुनर्मतलिना सार्धं मगच्छेदेव
सम्रतन् ॥ ३४ ॥ इति श्रीम० आरण्यके प० निवातकवचयुद्धपर्वणि निवातकवचयुद्धे द्विसप्तत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥ १७२ ॥ ॥ ४३ ॥ ॥ ४४ ॥
अर्जुन उवाच निवर्तमानेन मयामहदृष्टं तोपरं ॥ पुरं कामचरं दिव्यं पावकार्कसमप्रभं ॥ १ ॥

वचनमिति शेषः ॥ ३० ॥ ३१ ॥ ३२ ॥ ३३ ॥ ३४ ॥ ३५ ॥ इत्यारण्यके पर्वणि नैलकंठीये भारतभावदीपे द्विसप्तत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥ १७२ ॥ ॥ ४४ ॥ निवर्तमानेनेति ॥ १ ॥